

*Tarina kirjoitettu tapaamisten ja ryhmäläisiltä saatujen toiveiden ja ideoiden pohjalta. Myös osa jutun **adjektiiveista** on ryhmäläisten antamia.*

Myrskyilmaisen kaupungin aavekokous

Oli **kirkaskuinen** ja **pyryttävä** maanantaiaamu.

Taivaalle oli pakkautunut tummia pilviä ja tuuli riepotteli puiden latvoja. Oli siis varsin täydellinen ilma aavejengin kokoontumiselle! Ja kun kaukainen tapulikello komialla kirkolla kumautti kymmenen kertaa, aivan kuin sen käskemänä eri puolille lähikyliä ja kaupunkia syttyivät kirkkaat valonpilkahdukset keskelle pimeyttä. Hohtavaan taikapiiriin alkoi tupsahdella kummituksia kuulumisiaan vaihtamaan.

Ensimmäisenä paikalla oli Sinivalkoinen Uuno. Oikeasti tuon **puheliaan** kummitusherran etuliite oli pelkkä Sininen, mutta ystävät olivat muuttaneet sen Sinivalkoinen-muotoon, sillä Uuno tunnettiin sinivalkoisesta kravatistaan ja sinivalkoisesta musiikkimaustaan. Hän nimittäin kuunteli aina mielellään, kun aavemaailman tunnettu iskelmätahti Ikiviheriä Eikka lauloi. Ja jos lauluna oli hitti ”Seinillä on korvat”, siihen yhtyivät kaikki paikalla olevat aaveet.

Mutta tällä kertaa Sininen Uuno ei ollut **puheliäs** vaan hyvin tuohtunut. Komealta kirkolta lähtenyt myräkki oli melkein vienyt aaveen mennessään. Uuno jo aloitteli manaustaan: ”Prrke -” Silloin kaksi valoruutua välähti yhtä aikaa kirkkaanpunaisina ja keskeytti kummituksen lauseen siihen paikkaan.

Kuin yhteen ääneen helähti ilmoille: ”Ei saa kiroilla, Uuno!”. Kaksosaaveet, **kammottavat** kaksi Punaista Kyllikkiä, olivat saapuneet linjoille. Punaiset Kyllikit antoivat itsestään aina punaisia merkkejä. Jos silmäkulmassa vilahti kuin punainen sifonkihuivi olisi pyyhältänyt ohi, olit melko varmasti kohdannut jommankumman **kammottavista** Punaisista Kyllikeistä. Punaiset Kyllikit ilmestyivät paikalle usein, jos jonkun käytöksessä alkoi ilmetä paheksuttavia piirteitä.

Punaiset Kyllikit olivat myös innokkaita hassuttelija-aaveita. Heidän suosikkipuuhansa oli ilmestyä Hotelli Centralin käytävillä pahaa-aavistamattomille hotelliasiakkaille, jotka olivat olleet pahoilla teillä. Joskus he pukeutuivat nätteihin mekkoihin, mutta toisinaan toinen punaisista Kyllikeistä vaati, että nyt pukeudutaan poliiseiksi ja otetaan pamput mukaan. Varsinkin silloin hotellivieraat nieleskelivät kauhuaan ja lupasivat parantaa tapansa.

Keltainen Tuulikki ilmestyi paikalle avojaloin. Vaikka aaveiden jalat eivät kosketakaan lattiaa leijuvan kulkutapansa vuoksi, olivat Keltaisen Tuulikin jalat aivan likaiset. Hän oli kovin allapäin. Muut aaveet koettivat kysyä, mistä apeus johtui, mutta ruudulla näkyi vain suutaan aukova aave.

Tekniikka temppuili taas! Jostain syystä tekniikka ja aaveiden kokoontumiset eivät aina sopineet samoille taajuuksille.

Onneksi apuun riensivät aavekokouksen eläväisapurit **kiltti, miellyttävä** ja **hyväntuulinen** Nuoriherra T ja **puheliäs, jalat maassa oleva** Madame M sekä **salaperäinen** neiti L. Hieman samaan tapaan kuin vampyyritkin tarvitsivat toisinaan kuolevaisten palveluksia, myös haamuilla oli ihmisliittolaisia.

Jo pian saatiin äänikin kuuluviin.

”Olen kadottanut korkokenkäni!” ulvahti Keltainen Tuulikki ongelmansa ilmoille.

”Äänesi kuulen, mutta auttaa en voi”, totesi Sinivalkoinen Uuno.

”Minulta saat lainaan villasukat”, ilmoitti toinen Punaisista Kyllikeistä.

Mutta tämä ei Keltaiselle Tuulikille kelvannut, sillä hän oli tyylytietoinen aavedaami, jolle villasukat olivat hieman liian **juntit** jalkineet. Hän olikin upea, hienovartaloineen ilmestys pitkine hiuksineen, vaalea viitta harteillaan ja yllään upeasti hulmuava vaaleankeltainen leninki.

”Minä en halua olla mikään villasukkahiiviskelijä – vaan kopisteleva kummitus!”, leidi ilmoitti yskantaan.

Jossain kumahti seinäkello. Kun äänen alkuperää ihmeteltiin, välähtivät paikalle Turkoosi Marjatta ja Sininen Eliel. **Riehakas** Sininen Eliel heilutteli jalkojaan korkealla ilmassa tuolissa istuen.

”Kuka niitä kenkiä kaipaa, kun aaveena voi leijua vaikka lempinojatuolissaan”, julisti Sininen Eliel.

Silloin kaikkien neniin leijui lumoava jasmiinin tuoksu. Ilma alkoi väreillä vihreän kaikkia sävyjä, ja aivan kuin jostain kaukaa olisi kantautunut sademetsien eksoottisten lintujen ääniä. **Taianomainen** Vihreä Liisa oli saapunut paikalle.

Sitten kaikkien suuhun tulvahti *ihana* mansikkakakun maku. Se tarkoitti sitä, että Liila Rosemaj oli hänkin läsnä.

”Jag bara undrar” Mietti Liila Rosemaj. ”Har ni tänkt... Oletteko miettineet, mistä löytyy maailman kaikki vastaukset? Ehkä sieltä löydämme myös kadonneet korkokengät”, ehdotti Liila Rosemaj, joka tunnettiin violetista asustaan ja viisaista lauseistaan, sillä hän oli lukenut valtavasti kirjoja.

”Tarkoitatko hautausmaata?” oivalsi Vaaleanpunainen Kalervo, joka hänkin oli liittynyt joukkoon.

Kaikki aaveet innostuivat. Paitsi että kalmistot olivat erittäin miellyttäviä paikkoja aaveille, sieltä löytyi myös paljon suuria elämänviisauksia. Mutta Liila Rosemaj kertoi, että on toinenkin sellainen paikka.

”Bibban, kirjasto tietenkä!” huudahti Liila Rosemaj.

Ja sinne päätettiin lähteä yksissä tuumin etsimään Keltaisen Tuulikin kadonneita korkokenkiä. Mukaan korkokenkäjahtiin liittyivät myös Sininen Hillevi, Sininen Kalervo ja aavekerhon muut jäsenet.

Kirjasto oli täynnä aaveita, sillä kaupungin kummitukset vierailivat siellä tiuhaan. Kaupungin haamuista oli mukava katsella vanhoja valokuvia ajoilta, jolloin ihmiset vielä osasivat pukeutua tyyllillä. Aavejoukkio päätti kysyä heiltä apua.

”Me etsimme valkoisia korkokenkiä, mistä ne voisivat löytyä?” kysyivät aaveet yhteen ääneen.

”Kokeilkaa luokkaa 59.43 Lääkehoito”, ehdotti Wasastjärnan talon eli Vanhan Vaasan museon apteekkarin aave sukien komeita pulisonkejaan.

”Tai kenties vastaus löytyy luokasta 68.2 Ruoanvalmistus”, ehdotti Loftetin talon aavekonsulinna Tulla Moe kiirehtiessään ohi syli täynnä kokkauskirjallisuutta.

”Kyllä minä ehdottaisin luokkaa 92.8 Paikallishistoria”, totesi Pohjanmaan museon herrasmieshaamu Hedman, joka nosti hattuaan tervehdykseen.

”Itse hakisin tietoa hyllystä, jossa lukee 40.7 Matkailu”, huikkasi korkokengissään kipakasti pyyhältävä Hotelli Centralin White Lady.

”Kaunokirjallisuudestakin voi löytyä paljon tietoa, kokeilkaapa siis luokkaa 84.2”, ehdotti Palosaaren kirjaston kummitus pitäen käsissään paksua Suomalaisen kirjallisuuden historia -opusta.

”Kyllä tätä maata on palveltu myös korkokengissä, kokeilkaa luokkaa 39 Maanpuolustus”, ehdotti kasarmialueen vaeltava varusmies ja kopsautti lakinlippaansa kunniaa tehden.

Liila Rosemaj hymyili viehkona, sillä hän oli aina pitänyt univormuista.

"Itse viihdyn lasten ja nuorten kirjallisuuden osastolla, mutta ehkä löydätte vastauksen myös luokasta 79.84 Leikit", suositteli Cantaren talon pikkulapsen haamu ja rikkoi ohikulkiessaan yhden lasivitriinin.

Aavejoukkio kävi läpi *kaikki* nuo osastot, mutta korkokenkiä ei vain löytynyt.

Silloin aavekokouksen sihteerinä toiminut Violetti Vilhelmiina ehdotti ujusti, josko kirjastomuseon jäykkä mallinukkevirtilija osaisi neuvoa. Ja niin kaikki leijuivat seinien läpi kirjaston yläosaan kerrokseen, jossa kirjastomuseo sijaitsi.

Mutta eipä tarvinnut vaivata mallinukkea kysymyksillä, sillä jo pian tiloihin päästyään kaikki huomasivat sen yhtä aikaa. Myrkkyykaapin. Ja siellä, kiellettyjen kirjojen joukossa, olivat Keltaisen Tuulikin kiiltävänvalkoiset korkokengät!

"Mitä ihmettä ne siellä tekevät?", kysyi Vaaleanpunainen Kalervo.

Keltainen Tuulikki punastui.

"Nyt kun tarkemmin asiaa mietin, taisin vähän innostua, kun Liila Rosemaj puhui siitä kirjasta, jossa oli rakkautta, jännitystä, petoksia ja levottomia sieluja. Mietin, että sen täytyy olla täällä kiellettyjen kirjojen kaapissa."

Kaikki aaveet huokaisivat yhteen ääneen.

"Olisit heti sanonut", totesi Liila Rosemaj. "Nyt laitat korkokengät jalkaan ja mennään yhdessä etsimään se kirja. Se ei nimittäin ole missään myrkkyykaapissa. Sen löydät ihan vain paikallishistoriahyllystä luokasta 92.881 Vaasan rannikkoseutu."

Ja mikä kirja se oli?

No, se kertoi Vaasan aaveista. Juuri niistä, joihin oli hetki sitten kirjaston käytävillä tutustuttu.

Epilogi eli jälkinäytös

Turkoosi Marjatta ja Sininen Eliel olivat jääneet tutkimaan Myrkkyykaappia.

"Onko sinulla kateissa myös laukku?", kysyi Sininen Eliel yllättäen Keltaiselta Tuulikilta.

"Ei, kengät vain", vastasi Keltainen Tuulikki.

Korkealla ilmassa nojatuoleineen leijuva Sininen Eliel oli huomannut, että Myrkkyykaapin takana oli naula, jossa roikkui pieni sininen laukku.

Valtava jasmiinintuoksuryöppy valtasi kirjastomuseon salin ja Vihreä Liisa pyrähti paikalle liikuttuneena.

"Sielläkö se olikin? Se on minun! Olen etsinyt sitä pitkään."

Onnellisena Vihreä Liisa sulki laukun syliinsä.

Kaikki me kadotamme elämän varrella tärkeitä asioita, muistoja ja esineitä, joskus ihmisiäkin. Joskus vahingossa, joskus tahallaan. Joitakin niistä emme enää osaa kaivata, mutta toisten perään haikailemme vielä vuosikymmentenkin jälkeen.

Mutta aina toisinaan hukkaan joutuneet asiat löytyvätkin yllättävällä tavalla. Vaikka sitten aavekokouksen seikkailuissa, ystävien avulla.

Niin päättyi aavekokous sillä kertaa. Kaikki olivat sitä mieltä, että tämän certainen kokous oli ollut erityisen **mieluisen, hyvän, kivan, sosiaalisen, hauskan** ja **vapaan**.